

**Βίος και ακολουθία του οσίου και θεοφόρου
πατρός ημών, Ισαάκ τού Σύρου**

Βίος και ακολουθία του οσίου και θεοφόρου πατρός ημών, Ισαάκ τού Σύρου

Άφ' ότου έγιναν γνωστά στό Βυζάντιο τά έργα τον οσίου καί θεοφόρου πατρός ημών Ισαάκ του Σύρου, επισκόπου Νινευι, ήγαπήθη καί έμελετήθη όσον ολίγοι εκ των Αγίων πατέρων μας. Είναι ένας από τους μεγαλύτερους καί βαθύτερους διδασκάλους της ορθόδοξου πνευματικής ζωής. Οι ιεροί νηπτικοί καί φιλοκαλικοί πατέρες ανατρέχουν στά συγγράμματα του σάν σέ αυθεντία πνευματική. Μεταξύ ιδίως των μοναχών καί τών αναχωρητών ασκούν μία ξεχωριστή έλξη οι όντως χαριτωμένοι λόγοι του "Αβρά Ισαάκ. Διά τούτο καί έγνώρισαν μία ευρύτατη διάδοση σέ ολόκληρο τον ορθόδοξο κόσμο καί μεταφράσθηκαν σέ πολλές γλώσσες.

Τελευταία κυκλοφόρησαν σέ μετάφραση στά Αραβικά μαζί μέ τήν άσματική ακολουθία του, ποίημα τού, μακαριστού ήδη, υμνογράφου τής Μεγάλης τού Χριστού Εκκλησίας, π. Γερασίμου Μικραγιαννανίτου.

Προηγουμένως οι Αθωνίτες πατέρες έτίμων τον Άγιον συνεορτάζοντας τον μέ τον όσιο Έφραίμ τον Σύρον (28 Ιανουαρίου).

Έκτοτε πολλοί μας ζήτησαν αντίτυπα τής ανεκδότου ακολουθίας του, διά νά τον εορτάζουν πανηγυρικός (28 Σεπτεμβρίου). Κάποιος Γέροντας μάλιστα αφιέρωσε καί τό ναό τής Καλύβης τον πρόσ τιμήν τού Αγίου Ισαάκ.

Τήν πρωτοβουλία καί τήν δαπάνη τής εκτυπόσεως τής "Ακολουθίας ανέλαβε ευλαβής αδελφός, πού αγαπά νά παραμένη στήν ανωνυμία, γιά τόν όποιον έπικαλούμεθα τίς πρεσβείες, τήν χάρη καί τήν ευλογία τού Αγίου Ισαάκ.

Όλα αυτά φυσικά έγιναν μέ τή θεία πρόνοια, πού ενεργεί μέσα στό πλήρωμα τής Εκκλησίας μέ υπερφυσικό τρόπο καί ανεμπόδιστα πρόσ ωφέλεια τού ευλαβούς λαού πού διψά γιά τό ύδωρ τής αιωνίου Ζωής.

Ευχώμεθα νά φωτίση ο "Άγιος τούς εύλαβουμένους Αυτόν καί νά κατέχη τας καρδίας των γιά νά τας αναβίβαση στό θρόνο τού θεού γιά νά αναπνεύσουν τόν αέρα τής πνευματικής ελευθερίας ως τέκνα τού Θεού αγαπητά. Αμήν.

Εν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ

Οτε κατετρώθης τήν ψυχὴν, τῷ τῆς ἡσυχίας Θεόφρον, ἀγίῳ ἔρωτι, τότε προσεχώρησας, εἰς τόπον ἔρημον, καί ἐν σώματι ἄγγελος, ἀληθῶς ἐδείχθης, αἰγλή τῆ τοῦ Πνεύματος, καταλαμπόμενος' ὅθεν μοναστῶν ὑποφήτης, καί καθηγητῆς θεοφόρος, ἔργῳ τε καί λόγῳ ἐχρημάτισας.

Οτε Νινευί Ἀρχιερεὺς, Πάτερ Ἰσαάκ ἀνεδείχθης, Ἀγίῳ Πνεύματι, τότε τόν σωτήριον νόμον τῆς χάριτος, ὡς ποιμὴν ἐνθεώτατος, τοῖς πιστοῖς παρέθου, ὑπὲρ οὐ καί τέθεικας, σαυτὸν μακάριε ὅθεν πολιτείας ἀριστῆς, καί Ευαγγελίου τοῦ Θείου, πληρωτῆς καί τύπος πάσι πέφηνας.

Ωφθης Μοναστῶν ὑφηγητῆς, καί μυσταγωγός Θεοφόρε, πρὸς τελειότητα βίου γάρ λαμπρότητι, καλλωπιζόμενος, διδασκῆς θείας ἐβλυσας, καί λόγον σοφίας, δι' οὐ οδηγούμεθα, πρὸς ἀρετῶν τὴν ὁδόν, σὺ γάρ ἀπάθειας δοχεῖον, καί λειμῶν εὐώδης ἐδείχθης, Πάτερ Ἰσαάκ τῆ πολιτεία σου.

Δόξα. ~Ἦχος δ'.

Τῆς τῶν υλικῶν μακρύννας σχέσεως, πρὸς ἀσκητικούς ἀγῶνας ἐχώρησας, Ἰσαάκ πόθῳ ζέοντι καί ἐν υλικῷ σώματι, τοῖς αὐλοῖς Ἀγγέλοις ἀμιλληθεῖς. αὐλῶν θεωριῶν ἠξίωσαι, καί πρὸς κτήσιν τῶν κρειπτόνων, πάντας προτρέπεις, λόγῳ πρακτικῷ. Διὸ τοὺς τὴν σὴν μνήμην εορτάζοντας, τῶν ἐπινοιῶν τοῦ πονηροῦ φύλαττε ἀτρωτους, αἰτούμενος πάσι το Θεῖον ἔλεος.

Καί νυν. Θεοτοκίον. Ἐκ παντοίων κινδύνων...

ΑΠΟΣΤΙΧΑ.

Ἦχος Β'. "Οἶκος τοῦ Ἐφραθά".

Χαίροις ἡσυχαστῶν, ὁ φωτοφόρος λύχνος, ὦ Ἰσαάκ Θεόφρον, καί Μοναστῶν ἀπάντων, φωστήρ Θεοειδέστατος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Ὁλος ἀπὸ παιδός, ἀνατεθείς Κυρίῳ, ἡγιασμένον σκεῦ-ος, τοῦ Παρακλήτου ὠφθης, δι' ἡσυχίας Ὁσιε.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τόν Κύριον...

Δίδου ταῖς σαῖς λιταῖς, σύνεσιν τῷ νοῦ μου, τοῦ συνιέναι Πάτερ, τῶν θείων διδασκῶν σου, τὴν γνῶσιν τὴν σωτήριον.

Δόξα. Τριαδικόν.

Ελλαμψιν μυστικὴν, παρά τῆς Ὑπερθέου, Τριάδος θη-σαυρίσας, ὦ Ἰσαάκ πυρσεύεις, ἡμᾶς θεῖοις διδάγμασι.

Καί νυν. Θεοτοκίον.

Ρῦσαι μου τὴν ψυχὴν, πνεύματος ἀκηδίας, καί ραθυμίας Κόρη, καί πάσης ἀγνωσίας, καί σώσον με Πανάχραντε. _

Νυν ἀπολύεις. Τό Τρισάγιον, Τό Ἀπολυτίκιον ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ καί Ἀπόλυσις.

Εν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ

Μετά τόν Προοιμιακόν, τό Μακάριος ἀνὴρ, εἰς δε τό Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους ς' καί ψάλλομεν τά ἔξης Προσόμοια.

Ἦχος δ'. «Ὁ ἐξ υψίστου κληθεῖς».

Ὁ τῷ πυρί τῆς ἀγάπης τοῦ Σωτήρος, φλεχθεῖς ἐκ νεότητος, πᾶσαν κατέλιπες, τὴν ἐν τῷ κόσμῳ

προσπάθειαν, σπουδή συντόνω, καί τω Κυρίω κατηκολούθησας' εντεύθεν ενέκρωσας σαρκός τό φρόνημα, άσκητικούς άγωνίσμασι, καί απαθείας, δοχεΐον ώφθης περιφανέστατον' διό σε πάντες μακαρίζομεν, Ισαάκ Θεοφόρε Πατήρ ημών, ώς ήμας οδηγούντα, αρετών πρός τελειότητα.

Τής ησυχίας τρωθείς τω θείω πόθω, εις έρημον άβατον, χαίρων έσκήνωσας, καί τω Θεώ προσωμίλησας, καθαρωτάτη, καρδιά τούτω Πάτερ ενούμενος' εντεύθεν θεόληπτος έκ τούτου γέγονας, καί φωτισμού θείου έμπλεως, τοϋ υπέρ λόγον, καί μοναζόντων σοφός διδάσκαλος, μυσταγωγόν πρός βίον κρείττονα, Ισαάκ Θεοφόρε Πατήρ ημών, τούς πιστώσ δεχόμενους, διδαχών σου τήν λαμπρότητα.

Ησυχάζόντων φωστήρ καί ύποφήτης, καί γνωμών γενόμενος, καί τύπος άριστος, άναπτεροίς πρός επίδοσιν, βίου τελείου, τάς διανοίας ημών μακάριε ώς δρόσος γάρ Άγιε ή καταβαίνουσα, εξ Άερμών καθά γέγραπται, Σιών εις όρη, καί μάμμα θείον καί νέκταρ αυλον, αεί ευφραίνει τάς ψυχάς ημών, ό σοφός καί θεόπνευστος λόγος σου, καί Κυρίω προσάγει, Ισαάκ μακαριώτατε.

Προσόμιοι έτερα. Ήχος ό αυτός. Έδωκας σημείωσιν.

Έδωκας τω Κτίστη σου, τής σης καρδιάς τήν έφεσιν, καί νοός τά κινήματα, πρός αυτόν κατεύθυνας, άπαντα θεόφρον, καί δι' εγκρατείας, καί ισαγγέλου βιοτής, πρός απαθείας ήρθης ακρότητα, καί πλήρης τής έλλάμψεως τοϋ Παρακλήτου γενόμενος, Ισαάκ παμμακάριστε τω Θεώ εύηρέστησας.

Βίβλος ή τών λόγων σου, οία λειμών ευωδέστατος, διδαχών σου τοις άνθεσιν, ευφραίνει μακάριε, ημών τάς αισθήσεις, τάς τής διανοίας, καί δυσωδίαν τών παθών, καί άκηδίας έκ τών ψυχών ημών, διώκει θείω Πνεύματι* σύ γάρ βιώσας ώς άγγελος, κατευθύνεις τόν νουν ημών, Ισαάκ πρός τά κρείττονα,

Ολος ένθεώτατος, έν τή ασκήσει γενόμενος, Ιεράρχης Θεόληπτος, καί Ποιμήν καί Πρόεδρος, Νινευτή έδείχθης, Ισαάκ Παμμακάριε, αλλά τών θείων αγαθών, τής ησυχίας Πάτερ γευσάμενος, εις έρημον έσκήνωσας, καί θεωρίαις καί πράξεσι, καθαρθείς τήν διάνοιαν, τω Θεώ προσωμίλησας.

Δόξα. Ήχος πλ. δ'.

Τω Πυρί τής ασκήσεως, τήν τών παθών αναλώσας άκανθαν, τής αρετής τόν καρπόν, έγέωργησας Όσιε' ανατεθείς γάρ Θεώ τής ύλης τόν νουν χωρίσας, τής θείας ενεργείας τάς δωρεάς, έν τή ψυχή έδέξω, θεοειδής δλος γενόμενος καί τής έν Χριστώ ζωής, λόγω καί έργω έκφάινων τάς χάριτας, Μοναστών διδάσκαλος ώφθης, οικείω ύποδείγματι. καί νϋν Ισαάκ Πατήρ ημών, μή παύση πρεσβεύων Χριστώ, φωτισθήναι τόν νουν ημών, φωτί τής θείας γνώσεως.

Καί νυν. Ό αυτός.

Ο Βασιλεύς τών ουρανών, διά φιλανθρωπίαν, επί τής γής ώφθη, καί τοις ανθρώποις συναεστράφη' έκ Παρθένου γάρ αγνής, σάρκα προσλαβόμενος, καί έκ ταύτης προελθών, μετά τής προσλήψεως, εις έστιν Υίός, διπλούς τήν φύσιν, άλλ' οϋ τήν ύπόστασιν* διό τέλειον αυτόν Θεόν, καί τέλειον άνθρωπον, αληθώς κηρύττοντες, όμολογοϋμεν Χριστόν τόν Θεόν ημών* δν Ικέτευε Μήτερ Ανύμφευτε, έλεθηήναι τάς ψυχάς ημών.

Εΐσοδος, Φώς ίλαρόν, τό Προκείμενον τής ημέρας καί τά Αναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα,

(Κεφ. γ' 1)

Δικαίων ψυχαί έν χειρί Θεού, καί οϋ μή αφηται αυτών βάσανος. "Έδοξαν έν όφθαλμοίς αφρόνων τεθνάσαι, καί έλογίσθη κάκωσις ή έξοδος αυτών, καί ή άφ' ημών πορεία σύντριμμα' οί δέ εισιν έν ειρήνη. Καί γάρ έν όψει ανθρώπων εάν κολασθώσι, ή έλπίς αυτών αθανασίας πλήρης. Καί ολίγα παιδευθέντες, μεγάλα ευεργέτηθήσονται. "Ότι ό Θεός έπέειπεν αυτοϋς, καί εύρεν αυτοϋς άξιους έαυτοϋ. Ως χρυσόν έν χωνευτηρίω έδοκίμασεν αυτοϋς, καί ώς όλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αυτοϋς. Καί έν καιρώ επισκοπής αυτών αναλάμψουσι καί ώς σπινθήρες έν καλάμη διαδραμοϋνται. Κρινοϋσιν έθνη, καί κρατήσουσι λαών, καί βασιλεύσει αυτών Κύριος εις τούς αιώνας. ΟΙ

πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καί οἱ πιστοί ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ. "Ὅτι χάρις καί ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καί ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τό "Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. ε' 15. στ' 1)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καί ἐν Κυρίῳ ὁ μισθός αὐτῶν, καί ἡ φροντίς αὐτῶν παρά Ὑψίστου. Διὰ τοῦτο λήφονται τό βασίλειον τῆς ευπρεπείας, καί τό διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου" ὅτι τῆ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καί τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζήλον αὐτοῦ, καί ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καί περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα, ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ρομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καί ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται' καί ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ρι-φήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἄντιστή-σεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καί ὡς λαΐλαψ ἐκλικμή-σει αὐτούς. Καί ἐρημώσει πασαν τὴν γῆν ἀνομία, καί ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καί σύνετε* μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς" ἐνωτίσασθαι, οἱ κρατούντες πλήθους, καί γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. "Ὅτι ἐδόθη παρά Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καί ἡ δυναστεία παρά Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τό "Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. δ' 7)

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτήσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γήρας γάρ τίμιον, οὐ τό πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἔστι φρόνησις ἀνθρώποις, καί ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεὸς γενόμενος, ἠγαπήθη* καί ζῶν μεταξύ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπα-τήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γάρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καί ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νουν ἀκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς* ἀρεστή γάρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ" διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καί μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τό τοιοῦτον, ὅτι χάρις καί ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καί ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ, τῶν Μοναστῶν ἢ πληθῦς, τῶν αἵρουμένων ζυγόν τὸν θεῖον φέρειν, καθηγητὴν πρακτικώτατον, πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς ἀσκήσεως, Ἰσαάκ τὸν θεοφόρον πλουτούσα* τῆς τελείας γὰρ ἀρετῆς, ἐργάτης γενόμενος, ἀσφαλῶς χειραγωγεῖ ἡμᾶς, πρὸς ἀναβάσεις νοητάς, ὡς ἀν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, τὸν καρπὸν δρεψώμε-θα, τοῦ πονηροῦ τὰς ἐπινοίας πατήσαντες' διὸ τὴν ἀγίαν αὐτοῦ μνήμην, πνευματικῶς ἐορτάσωμεν, δοξάζοντες Χριστόν, τὸν παρέχοντα ἡμῖν, δι' αὐτοῦ τὸ θεῖον ἔλεος.

Ἦχος β'.

Ἀσκητικὴν ὑπελθὼν πολιτείαν, τῆς ησυχίας τοῦ κάλλους ἠράσθης, ὀλοτρόπῳ ἐφέσει, Ἰσαάκ μακάριε* ἐν αὐτῇ γὰρ σχολάσας, ἀπαν ἄχθος γεηρόν ἀπέρριψας' καί ἐξῶ κόσμου καί σαρκὸς γενόμενος, συντονωτάτῃ νήψει καί προσευχῇ, τῷ Θεῷ ἠνώθης, καί τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, τὰς ἀπαρχὰς ἐδέξω' τῷ γὰρ θεῷ φωτὶ, ομιλῶν εσαεὶ, σκότος παθῶν ἐλαύνεις, καί τὰ ἀνω ποθεῖν καί ζητεῖν, τὸν νουν ἡμῶν ἐκκαίεις, ὡς Θεοῦ θεράπων γνήσιος.

Ἦχος γ'.

Ἐξ ἀσκητικῆς πολιτείας, πρὸς ποιμαντικὴν ψυχῶν ἐπιμέλειαν, ἐκ Θεοῦ ὠδηγήθης, Ἰσαάκ παμμακάριστε" καί τῆς ἐν Νινευῖ Ἐκκλησίας, ποιμὴν γενόμενος, ὁσίως καί δικαίως διέπρεψας, ὡς τοῦ Ευαγγελίου ἐργάτης γνησιώτατος' τύπον γὰρ σαυτὸν παρέστησας, ἐν πάσῃ δικαιοσύνῃ, τῇ λαχούσῃ ποίμνῃ σου" καί ἐν ἀμφοτέροις δόκιμος φανείς, ὡς Ἱεράρχης ὁσίος, καί ἀσκητῆς θεοφόρος, τὸν μισθὸν τῶν καμάτων ἀπέιληφας, καλῶς τελέσας τὸν δρόμον σου. Ἄλλ' ὡς ἔχων παρρησίαν

πρέσβευε, υπέρ τών τιμώντων σε.

Ἦχος δ'.

Γεωργία τοῦ λόγου, παθῶν ἐκτέμνων ἅπαν βλάστημα, τῆς ἀρετῆς τόν σπόρον καλλιεργεῖς, ἐν καρδιῶν ἀρούραις Πάτερ Ὅσιε" ὁ τῆς σοφίας γάρ χορηγός, ἐν σοί σκηνώσας, αἰωνίου ζωῆς ῥήματα σοι δέδωκεν, ἐν σοφία θείων ἔργων διαλάμποντι" ἠθῶν γάρ διδάσκεις σεμνότη-τα, καί πολιτείας ἀκρίβειαν, Ἰσαάκ θεόσοφε, ὡς ἂν μέτοχοι Χριστοῦ γενώμεθα.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Τόν ἐν Ὅσιος Ἰεράρχην, καί ἐν Ἀσκηταῖς θεοφόρον, Ἰσαάκ τόν αἰοίδιμον, ὡς τῆς θείας χάριτος πεπληρω-μένον, τῶν Μοναστῶν αἰ χορεῖται τιμήσωμεν" καθαγνισθεῖς γάρ τόν νουν, δι' ἀκρότατης ησυχίας, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὄργανον γέγονε, πάντας πείθων ζητεῖν, τόν καλόν μαργαρίτην, καί ὑπερφρονεῖν τῶν σφαλλομένων' καί νῦν τῆς ἄνω δόξης κατατρυφῶν, πρεσβεύει ἀπαύστως, υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων, τοὺς δούλους σου φύλαττε, Ευλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Εἰς τόν Στίχον Στιχηρά

Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ὁ ἱερός Ἰσαάκ, ὁ τῶν Ἀγγέλων μιμητῆς ἐν τῷ βίῳ σου' αὐτῶν γάρ τὴν πολιτείαν, ἀναλαβὼν νουνεχῶς, τῷ Θεῷ ὀσίως εὐηρέστησας' ἐντεύθεν ἐνέκρωσας, τῶν παθῶν τὰ σκιρτήματα, καί ἀπάθειας, ἐκομίσω τὴν ἔλλαμψιν, δι' ἧς ἐλάμψας, ὡς φωστήρ ὑπερκόσμιος. "Ὄθεν σε μακαρίζομεν, ὡς θεῖον διδάσκαλον, τῆς ἐν Χριστῷ πολιτείας, καί παιδοτριβὴν πανάριστον, αἰτούμενον πάσιν, ἰλασμόν καί σωτηρίαν, καί θεῖον ἔλεος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου...

Χαίροις ὁ ἱερός Ἰσαάκ, τῆς ησυχίας ὑποφήτης θεό-σοφος" ἐν ταύτῃ γάρ ἠγωνίσω, ἀποκαθάρας σαυτόν, τῶν προσύλων πάντων δι' ἀσκήσεως* ἐντεύθεν ἀνύψωσαι τῶν γηίνων προλήψεων, καί ὅλος ὠφθης, τῇ καρδίᾳ μετάρσιος, φῶς τὸ ἄυλον, ἀπορρήτως δεχόμενος* γνόφον γάρ τόν ὑπέρφωτον, ὑπῆλθες ἐν σώματι, καί καθαρῶς προσωμίλεις, νοῖ τελείῳ τῷ Κτίσαντι. Αὐτόν ἐκδυσώπει, καί ἡμῖν δοθῆναι Πάτερ, φῶς θείας χάριτος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τόν Κύριον...

Χαίροις ὁ ἱερός Ἰσαάκ, τῶν Μοναστῶν καθηγητῆς καί ὑπόδειγμα, καί τύπος ἐν ἐγκράτεια, καί νοερά προσευχή, καί ἐν πάσι τρόποις βίου κρεῖττονος* ὡς πράξας γάρ "Ὅσιε, ὡς φησὶν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, καλῶς διδάσκεις, καθαρῶς πολιτεύεσθαι, ἐν σεμνότητι, καί ζωῆς τελειότητι. "Ὄθεν δίδου ἐκάστοτε, ἰσχύν ἡμῖν ἄνωθεν, κατὰ τοὺς λόγους σου Πάτερ, εὐαρεστεῖν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὡς ἂν μετὰ τέλος, τοῦ Χριστοῦ τὴν βασιλείαν κληρονομήσω-μεν.

Δόξα. Ἦχος β'.

Τόν ἐν ἀσκήσει ἰσαγγελον, καί ἐν ἀρεταῖς θεοειδή, Ἰσαάκ τόν θεοφόρον, ὕμνοις καί φδαῖς εὐφημήσωμεν' ὡς γάρ φοῖνιξ ὑψίκομος, δακρῶν ὄμβροις ἀρδευθεῖς, καρπὸν ἠδύτατον προσάγει, δι' ἐνεργείας τοῦ Πνεύματος, τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ* καί πρεσβεύει ἀπαύστως, τῷ Φωτοδότῃ Χριστῷ, ἰλασμόν ἡμῖν δίδοναι, καί πταισμάτων ἀφεσιν.

Καί νῦν. Θεοτοκίον. Τὴν πάσαν ἐλπίδα μου...

Νῦν ἀπολύεις, τό Τρισάγιον, καί τό Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος πλ. α'. Τόν συνάναρχον Λόγον.

Ἀρετῶν ταῖς ἀκτισι καταλαμπόμενος, τῆς ἐν Χριστῷ πολιτείας φωστήρ πολύφωτος, θεοφόρε Ἰσαάκ ὠφθης ἐν Πνεύματι, καί κατευθύνεις ἀσφαλῶς, σωτηρίας πρὸς ὁδόν, διδάγμασι θεοπνεύστοις, τοὺς εὐφημοῦντάς σε Πάτερ, ὡς τοῦ Χριστοῦ θεῖον θεράποντα.

Χαίρε πύλη Κυρίου ἢ ἀδιόδευτος...

Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὅρθρον

Μετά τήν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τόν τάφον σου Σωτήρ.

Ὡς ἄστρον φαεινόν, ἐκ Συρίας ἐκλάμπας, πυρσεύεις Μοναστῶν, τούς χορούς τω σώ λόγω, καί λύεις τῶν παθῶν ἡμῶν, Ἰσαάκ τήν σκοτόμαιναν* σύ γάρ πέφηνας, υἱός φωτός καί ἡμέρας' ὅθεν χαίροντες, τήν φωτοφόρον σου μνήμην, τελοῦμεν ὑμνούντές σε.

Θεοτοκίον.

Θεόν ὑπερφυώς, σωματώσασα Κόρη, ἐρρύσω τῆς ἀράς, τῆς ἀρχαίας τόν κόσμον, καί ἀπαντάς ἀνύψω-σας, πρὸς τήν πρώτην λαμπρότητα, τούς δοξάζοντας, τόν σόν ἀνέκφραστον τόκον, καί ὑμνοῦντές σε, ὡς τοῦ Κυρίου Μητέρα, Παρθένε Πανάχραντε.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Φῶς τό αὔλον, ἐν σοί σκηνώσαν, λύχνον ἀσβεστον, τῆς ησυχίας, θεοφόρε Ἰσαάκ σέ ἀνέδειξεν" ὅθεν πυρσεύεις ἡμῶν τήν διάνοιαν, τῶν διδασχῶν σου τοῖς θείοις πυρσεύμασι. Πάτερ Ὅσιε, Χριστόν τόν Θεόν Ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Σάρκαν ἔλαβεν ἀτρεπτος μείνας ἐξ αιμάτων σου τῶν πανάχραντων, ὁ τά ὄντα ἐκ μή ὄντων στησάμενος, καί τῆς ἀρχαίας κατάρας ἐρρύσατο, τούς ἀδίστάκτω καρδία βοώντας σοί" χαίρε Πάναγνε, Παρθένε Θεογεννήτρια, ἀνθρώπων ἰλαστήριον σωτήριον.

Μετά τόν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τήν Σοφίαν καί Αὐτόν.

Τω Θεῷ ἐκ καρδίας ἀνατεθείς, καί αὐτῷ θεοφόρε εὐαρεστών, δοχεῖον πολῦτιμον, θεϊκῶν ἐπιλάμπσεων, τόν νουν ἀνακαθάρας, δι' ἔργων ἀσκήσεως, ἐδείχθης καί βραβεύεις, ἐκάστῳ τά πρόσφορα. "Ὅθεν ὡς ἀλείπτῃν, καί διδάσκαλον θεῖον, τελοῦντες τήν μνήμην σου, ἱερώς εὐφημοῦμέν σε, Ἰσαάκ Πάτερ Ὅσιε. Πρέσβευε Χριστῷ τω Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορ-τάζουσι πόθῳ τήν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Τόν Σωτήρα τῶν ὅλων καί Ποιητήν, ἀπορρήτως τεκούσα μετά σαρκός, διάσωσον Πάναγνε, τοῦ ἐχθροῦ τῆς μανίας με, καί τῆς σαρκός μου νέκρωσον, τό γήινον φρόνημα, πρὸς οὐρανόν ἀνάγουσα ψυχῆς μου τήν ἔφεσιν* συ γάρ Θεοτόκε, προστασία καί σκέπη, ἡμῶν καί διάσωσμα, τῶν αἰεὶ ἐκβοώντων σοί, μετά πίστεως Ἀχραντε χαίρε τῶν βροτῶν ἢ χαρά, καί Ἀγγέλων δόξα καί βασιλίσσα, ἢ πιστοῖς αἰτουμένη, πταισμάτων συγχώρησιν.

Τό α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου καί τό Προκείμενον. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὄσιου αὐτοῦ.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τόν Κύριον...

Εὐαγγέλιον Ὅσιακόν. Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὄσιου... Καί νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός κατά τό μέγα ἔλεος σου...

Τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, ἐργάτης δόκιμος γενόμενος, σαρκός μὲν εὐπάθειαν ἠρνήσω, καί πρὸς ἀσκητικούς ἀγῶνας ἀπεδύσω* καί τήν κατ' εἰκόνα Θεοῦ λαμπρότητα, ἐν τῇ ψυχῇ ἀναμορφώσας, πλουσίῳ δωρεῶν ἡ-ξίωσαι, Ἰσαάκ Πάτερ Ὅσιε διό καί ἡμᾶς ἐνίσχυσον, τῆς ἀρετῆς τήν τρίβον βαδίζειν, ὡς ἀν τῆς αἰωνίου ζωῆς, κληρονόμοι γενόμεθα.

Ὁ Ἱερεύς. Σώσον ὁ Θεός τόν λαόν σου...

Εἶτα οἱ Κανόνες, τῆς Θεοτόκου καί τοῦ Ὄσιου, φέρων τήν δε ἀκροστοιχίδα'

«Ἰσαάκ ὁ Σύρος ἀνυμνεῖσθω. Γερασίου».

Ἦχος α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Ἰσχύ μοι δίδου καί λόγον τοῖς χεῖλεσι, Λόγε Θεοῦ καί Θεέ, ὅπως ἀνυμνήσω Ἰσαάκ τόν Ὅσιον, τόν σέ λαμ-πρῶς δοξάσαντα, διὰ βίου τελείου, καί Μοναστῶν τά συστήματα, λόγω θεοπνεύστα

παιδεύοντα.

Σαρκός μισήσας πάσαν ήδυπάθειαν, από νεότητος, συν τω αύταδέλφω, Ισαάκ μακάριε, τρωθέντες θείω έρωτι, τόν Σταυρόν του Κυρίου, έπ' ώμων χαίροντες ήρατε, και άσκητικόν βίον ειλεσθε.

Ανακραθείς τή αγαπήσει "Οσιε, του Ζωοδότου Χρίστου, όλος έπτερώθης, προς ζωήν ουράνιον, και ξένος τε και πάροικος, των έν κόσμω έγένου, άσκητικοίς άγωνίσμασι, Πάτερ Ισαάκ παμμακάριστε. Θεοτοκίον.

Απειρογάμως τόν Θεόν εκύησας, τόν δι' ημάς καθ' ημάς, σάρκα γεγονότα, έξ αγνών αιμάτων σου, ά-ναλλοιώτως Πάναγνε, Θεοτόκε Μαρία' διό ημάς αλλοιώσεως, τής επί τό χείρον άπάλλαξον. 'Ωδή γ'. Ουρανίας άψίόος.

Καθαρθείς τήν καρδίαν, τής των παθών σχέσεως, ώφθης άπαθείας δοχεΐον, και σκευός ευχρηστον, βίου λαμπρότητος, δι' εγκράτειας συντόνου, Ισαάκ μακάριε, Αγγέλων σύσκηγε.

Ουρανίων χαρίτων, εμφορηθείς Όσιε, οία μιμητής των Αγγέλων, τή πολιτεία σου, βλύζεις εκάστοτε, ως γλυκασμόν αφθαρσίας, λόγον εκ χειλέων σου, Πάτερ σωτήριον.

Σαρκικών βαρημάτων, απαλλαγείς "Οσιε, ειλου έν έρήμω οικήσαι, Θεώ ένούμενος, δι' ησυχίας πολλής, και προσευχής και νηστείας" όθεν οικος γέγονας, του θείου Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Υπερύμνητε Κόρη, ή τόν Θεόν τέξασα, και τήν πάλαιαν άμαρτίαν έξαφανίσασα, τόν νουν μου καινι-σον, τή χάριτί σου Παρθένε, εκ τής παλαιότητος, παθών θλιβόντων με.

Κάθισμα. Ηχος δ'. Ταχύ προκατάλαβε.

Ως λύχνος θεόφωτος, τής ησυχίας σοφέ, εκλάμπεις τοις πέρασι, τής ενάρετου ζωής, τό φώς τό άνέσπερον. "Όθεν σε Μοναζόντων, ως φωστήρα σε θείον, μέλπομεν αί χορείαι, Ισαάκ θεοφόρε, και πόθω τοις φωτοφόροις σου λόγοις εγκύπτομεν.

Θεοτοκίον.

Απαύστως ικέτευε, Παρθενομήτορ 'Αγνή, Χριστόν τόν Θεόν ημών, τόν σαρκωθέντα εκ σου, δι' άφατον έλεος, δούναι ήμίν παισμάτων, τήν συγχώρησιν Κόρη, λύσιν τε των έν βίω, χαλεπών συμπτωμάτων" προς σέ γάρ Θεομήτορ, έν πίστει προστρέχομεν.

Ωδή δ'. Σύ μου ισχύς.

Ρείθροις σοφέ, των Ιερών διδαγμάτων σου, Μοναζόντων, δήμοι αρδευόμενοι, τής εγκράτειας τό καθαρόν, προσευχής τό σύννουν, και απάθειας τας χάριτας, λαμπρώς καρποφοροϋσιν, Ισαάκ μελωδοϋντες" τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Όλω νοί, προσομιλών και ένούμενος, θεοφόρε, τω υπέρ κατάληψιν, θεωρουμένω μόνω Θεώ, φωτισμού έπλήσθης, του υπέρ έννοιαν "Οσιε, και ώφθης φωτοφόρος, τής ησυχίας στύλος, και λαμπτήρ Μοναζόντων πολύφωτος.

Σύ τω Θεώ, έν ησυχία έλάτρευσας, θεοφόρε, Ισαάκ ως άσαρκος, πολιτευόμενος έν σαρκί, και πολλών χαρίτων, παρά Χρίστου κατηξίωσαι, έξ ων κάμοί μετάδος, εκβοώντι ρανίδα' τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Ανευ σποράς, δίχα φθοράς υπέρ έννοιαν, Θεοτόκε, τόν υπέρ κατάληψιν, Θεόν τεκοϋσα μετά σαρκός, έλυσας τής Εϋας, τήν καταδίκην τω τόκω σου* διό κάμε Παρθένε, τής φρικτής καταδίκης, έν τή ώρα τής κρίσεως λύτρωσαι.

Ωδή ε'. "Ινα τί με άπώσω;

Νουν τόν σόν άνατεινων, προς τό κάλλος Όσιε Χρίστου τό άχραντον, ξένος των έν κόσμω, Ισαάκ ανεδείχθης τω βίω σου, και πάντας προτρέπεις, ύπεροράν των φθειρομένων, και ποθειν τά μηδόλως λυόμενα.

Υποφήτης και τύπος, του αγγελικού πολιτεύματος πέφηνας, Ισαάκ θεόφρον' διά τούτο ή χάρις του Πνεύματος, θείον σε ποιμένα, και Ίεράρχην θεοφόρον, τής Χρίστου Εκκλησίας ανεδείξε.

Μυηθείς θεοφόρε, τή καθαρωτάτη ζωή σου τά κρείττονα, θειος ποιμενάρχης, Νινεύϊ Ισαάκ έχρημάτισας, του Ευαγγελίου, διατρανών πάσι τόν λόγον, και ψυχών εκκαθαίρων τούς μώλωπας.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθείς τή άπατη, και επιβουλή του δφεως "Αχραντε, προς σέ καταφεύγω, τήν τεκοϋσαν ζωήν

τήν αιώνιον, ζώωσον τόν νουν μου, τή ζωτική σου αντίληψει, καί ζώην με πρός άμεμπτον ἴθουνον.

Ωδή ζ Ιλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ελάμπρυνας τήν στολήν, Ιεραρχίας μακάριε, τηρήσει τή άκριβεΐ, τών θείων προστάξεων, Ισαάκ θεόπνευστε* όθεν ό Σωτήρ σε, ώς οίκεΐον προσελάβετο.

Ιθύνων σου τήν ζωήν, πρός εφετών τό άκρότατον, Άρχιερεύς αληθής, καί δσιος πέφηνας, τοῦ νόμου τής χάριτος, πασιν άναπτύσσων, Ισαάκ τά παραγγέλματα.

Σοφία πνευματική, τή έκ τών έργων κοσμούμενος, διδάσκαλος Μοναστών, ώφθης ένθεώτατος, διδαχαΐς καί πράξεσιν, ήμας κατευθύνων, Ισαάκ πρός τελειότητα.

Θεοτοκίον.

Θεόν τεκοῦσα σαρκί, τόν Υπερούσιον "Αχραντε, ού-σίαν τήν τών βροτών, έκ τής καταπτώσεως, πρός ὕψος ανήγαγες, τής πάλαι εύκλείας' διά τοῦτό σε δοξάζομεν.

Κοντάκιον. Ήχος πλ. δ'. Τή ύπερμάχφ.

Τή ισαγγέλω πολιτεία σου, μακάριε, Τοῦ Παρακλήτου ανεδείχθης θείον όργανον, Ισαάκ, καί Μοναζόντων τύπος έν πάσιν* Άλλ' ώς χάριτος τής θείας ενδιαίτημα, Χάριν αίτησαι ήμΐν καί φώς ούράνιον, Τοις βοώσί σοι χαΐροις, Πάτερ θεόσοφε.

Ο Οίκος.

Αγγελος έν ασκήσει, έν σαρκί ανεδείχθης, παμμάκαρ Ισαάκ θεοφόρε, καί τή αγγελική σου φωνή, λόγους

ημΐν σωτηρίας παρέθηκας, δι' ων ζωήν πρός κρείττονα, οδηγούμενοι σοι βοώμεν. Χαΐρε, τό άστρον τό έκ Συρίας"

Χαΐρε, ό λύχνος τής ησυχίας.

Χαΐρε, γεηρών φρονημάτων υπέρτερε.

Χαΐρε, φωτισμού ουρανίου συμμετοχε.

Χαΐρε, στήλη θεοτύπωτος Ιερών Ήσυχαστών.

Χαΐρε, στόμα τό μελίρρυτον διδαχών πνευματικών,

Χαΐρε, ότι έπλήσθης θεοσδότου σοφίας.

Χαΐρε, ότι λυτροῦσαι τών παθών τής κακίας.

Χαΐρε, Χριστού θεράπων θερμότατος.

Χαΐρε, ημών διδάσκαλος ένθεος.

Χαΐρε, σοφέ Ισαάκ θεοφόρε" Χαΐρε, ημών οδηγέ θεηγόρε.

Χαΐροις Πάτερ θεόσοφε.

Συναξάριον.

Τή κη' τοῦ αύτοῦ μηνός μνήμην άγομεν τοῦ Όσίου καί Θεοφόρου Πατρός ημών Ισαάκ τοῦ Σύρου, Επισκόπου γενομένου τής πόλεως Νινευΐ:

Στίχ. Ισαάκ τόν Όσιον χρεών γεραίρειν,

"Ωσπερ δι' αύτοῦ μούμενοι τά κρείττω.

Εΐκάδι όγδοάτη Ισαάκ άφθιτον κλέος ὕδω.

Ούτος ό τοῦ Θεοῦ άνθρωπος ώρμητο έκ Συρίας, καί ήν ακμάζων τω έκτω από τής ένσάρκου οικονομίας αΐωνι. Θείφ έρωτι τρωθείς, έν νεαρσί ηλικία, καταλελοιπώς τά έν κόσμω, ήρε σύν τω αύταδέλφω τόν έλαφρόν τοῦ Κυρίου ζυγόν, καί έν τινι Μονή ήμφιάσατο τό τών μοναχών σχήμα, καί ήν γυμνάζων αυτόν έν πάση αρετή καί υποταγή καί εγκράτεια" Εκείθεν άναχωρήσας, εις έρημον τόπον ηύλίσθη, τό τής άκρας ησυχίας αλούς πόθω, έν ή πάν υλικόν άπορρίψας, ήρθη εις ὕψος θεωριών, καί πληρώθη αύλων έλλάμψεων, άγγελος έν σώματι δρώμενος. "Ενθεν περ θεία κελεύσει, τω τής άρχιερωσύνης ανήχθη θρόνω, επισκοπος καί ποιμήν τής έν Νινευΐ άγιας Εκκλησίας προχειρισθείς. Άλλ' ήν άθυμών καί άσχάλ-λων, ένθεν μεν, τή άπωλεία τών τής ησυχίας καλών,

εκείθεν δέ, τή παρά τίνων υπεροψία τών Ευαγγελικών εντολών* καί καταλείψας πάντα, ἐπανήλθεν ἀγαλλομένω ποδί τή φίλη ησυχία. Ἐν ταύτῃ ἀνύσας τό ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς, καί εἰς τήν ἐνδεχομένην ἀνθρώποις τελειότητα πεφθακώς, καί πλήρης ἡμερῶν γεγονώς, ἀπήλθεν ἐν ἀγαλλιάσει, τῷ ποθουμένῳ Χριστῷ, τὰς ἀντιμισθίας τών εαυτοῦ καμάτων ληψόμενος.

Ὁ θεοειδῆς οὗτος ἀνὴρ, ἐν τῇ δοθείσῃ αὐτῷ πλουσία ἀπὸ Θεοῦ χάριτι, τῶν μοναχῶν διδάσκαλος καθέστηκε, καί τῆς ἐν Χριστῷ ὀσίας καί μακρίας ζωῆς καί πολιτείας υφηγητῆς πρακτικώτατος, λόγους πλήρεις θείας σοφίας, καί διδαχὰς ἀγίας συντεταχώς, τὸν γλυκα-σμόν τῆς χάριτος παρέχουσας, καί πρὸς ἀρετῶν τελειότητα ὀδηγούσας τῶν μοναζόντων τὰ συστήματα.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καί σώσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ὡς ἡλιος πάμφωτος, ἐν Μοναζόντων χορεία ἐλαμψας, ὡς ἀκτίνας δέ Πάτερ, τῶν διδαγμάτων σου τὴν λαμπρότητα, πάσιν ἀστράπτεις τοῖς πίστει κραυγάζουσιν. Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Γνωρίζει σε Ὁσιε, ἡ Μοναζόντων σεπτὴ ὁμήγουρις, ὁ-δηγὸν θεοφόρον, καί ὑποφήτην πρὸς βίον κρεῖττονα, *

καί κατὰ χρέος γεραίρει τὴν μνήμην σου, Πάτερ σοφὲ Ἰσαάκ, Ἡσυχαστῶν ὁ κανὼν.

Επήρθης τῷ Πνεύματι, πρὸς θεωρίας τῶν υπέρ ἐν-νοιαν, μυστικῶν θεαμάτων, καί μυστηρίων δόξης τῆς κρεῖττονος, καί θεωθεῖς ἐν μεθέξει ἐκκραύγαζες' Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Ρυλώσαν τοῖς πάθεσιν, τοῖς τοῦ ἀλάστορος τὴν καρ-δίαν μου, ἀποκάθαρρον Κόρη, τοῦ σοῦ ἐλέους' πλουσίους νάμασι, καί τοῦ νοός μου τὴν σκότωσιν σκέδασον, ἵνα κατίδω τό φῶς, τό ἀναλάμψαν ἐκ σοῦ.

Ωδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ἀγγελικῶς ἐβίωσας, Ἰσαάκ παμμακάριστε, καί δι' ησυχίας καί παθῶν νεκρώσεως, ζωῆς ἐγεώργησας, μελλούσης τὰ προοίμια* νυν δέ σὺν Ἀγγέλοις, ἐν ὑψίστοις κραυγάζεις* οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Συντονωτάταις χρώμενος, προσευχαῖς καί δεήσεσι, τῷ Θεῷ ἡνώθης νοός καθαρότητι, καί ὠφθης μακάριος, καί πλήρης θείας χάριτος, ἐτι περιῶν, ἐν τῷ ρῶδει σαρκίῳ καί νῦν ἐν τοῖς ὑψίστοις, λελυμένος τῆς ὕλης, ἀνακεκαλυμμένως, τρυφᾶς τῶν υπέρ λόγον.

Ἱεραρχίας ἐνδύμα, Ἱερῶς ἐνδυσάμενος, τοῦτο θεοφόρε ἐδειξας λαμπρότερον, ὀσίοις καμάτοις σου, καί ἀρετῶν ἀσκήσεσι' νῦν δέ Ἰσαάκ, σὺν Ἱεράρχαις ἀγίοις, καί δήμοις τῶν Ὀσίων, τὴν μυστικὴν θυσίαν, Κυρίῳ ἀναφέρεις, αἰνέσεως ἀῦλου.

Θεοτοκίον.

Μητροπρεπῶς ἐθήλασας, παρθενίας τὰ σήμαντρα, καί μετὰ τὸν τόκον σφζουσα ἀλώβητα, ὃν ἔτεκες

*Κύριον, καί φέρεις ὡσπερ νήπιον, Δέσποινα Παρθένε, Θεοτόκε Μαρία. Αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει, Ἰλασμόν τῶν πταισμάτων, διδόναι τοῖς ὕμνοῦσι, τὴν ἀρρητον σου δόξαν.

Ωδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ

Ὁ μέγας ἐν Ὀσίοις καί Ἀσκηταῖς, Ἰσαάκ τῆς Συρίας τό βλάστημα, τοῦ ἐν Χριστῷ, βίου θεοφόρος μυσταγωγός, καί μυστογράφος ἀριστος, καί τῶν Μοναζόντων φωταγωγός, ὕμνεῖσθω επαξίως, ὡς τῷ Θεῷ πρεσβεύων, ἡμῖν διδόναι θεῖον ἔλεος.

Υπήλθες τοὺς ἀγῶνας τοὺς ευαγεῖς, τῆς ὀσίας ἀσκήσεως Ὁσιε, καί ἐξ αὐτῶν, ἀπασαν σοφίαν ἀσκητικὴν, θεοπρεπῶς μεμύησαι, καί τὰς σοφιστείας τοῦ πονηροῦ, ἡμᾶς σοφῶς διδάσκεις, ἐκφεύγειν θεοφόρε, καί ἐνα-ρέτως πολιτεύεσθαι.

Μετέστης πρὸς τὴν δόξαν τὴν ἀληθῆ, ἡσπερ πρὶν τὰς ἐμφάσεις ἐκέκτησο, καί καθορας, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, τὴν υπέρ νουν λαμπρότητα, Ἰσαάκ Ὀσίων ἡ καλλονή. Ἀλλὰ μὴ διαλίπης, υπέρ ἡμῶν πρεσβεύων, τῶν μετὰ πόθου εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον.

Μητρᾶνανδρε Παρθένε ἡ τὸν Θεόν, ἀπορρήτως τεκοῦσα ἐν σώματι, σωματικῶν, ὀδυνῶν με ρῦσαι καί χαλεπῆς, ἀναισθησίας λύτρωσαι, τὴν πολυαμάρτητόν μου ψυχὴν, καί φώτισον τὸν νουν μου, φωτὶ τῆς μετανοίας, ἵνα ὕμνώ σε πολυῦμνητε.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναίκες ἀκουτίσθητε.

Ἀσκητικοὶς παλαίσμασι, τὸν νουν σου καθηράμενος, τῆς τῶν παθῶν συνάφειας, φωτὸς ἐπλήσθης αὐλου,

καὶ καταυγάζεις ἅπαντας, ἀκτίσι ταις τῶν λόγων σου" συ γὰρ ὡς πράξας "Ὅσιε, τό θέλημα τοῦ Κυρίου, ἡμᾶς διδάσκεις τὰ κρείττω.

Θεοτοκίον.

Ἵπερφυῶς κυήσασα, τὸν Ποιητὴν τῆς κτίσεως, ἐν ὑλῇ τῇ ἀνθρωπινῇ, καὶ μετὰ τόκον Παρθένος, μείναςα ἀδιάφθορος, φθοράς παθῶν με λύτρωσαι, τῇ σὴ πολλῇ χρηστότητι, Θεογεννήτορ Παρθένε, καὶ σώσον με τὸν σὸν δοῦλον.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστώμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἔξης Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ω τοῦ παραδόξου θαύματος!

Πάτερ Ἰσαάκ μακάριε, τῆς μακαρίας ζωῆς, εραστής ἐκ νεότητος, ὠφθῆς ἐνθεώτατος, παριδῶν κόσμον ἅπαντα" καὶ ἐγκράτεια σαρκὸς τό φρόνημα, ἀπονεκρώσας σκεύος πολύτιμον, ὠφθῆς τοῦ Πνεύματος, ψυχικὴν σκοτόμαιναν, ἀποσοβῶν, λόγω τῷ τῆς χάριτος, ὅς σοί δεδώρηται.

Πάτερ Ἰσαάκ θεσπέσιε, δι' ἡσυχίας πολλῆς, πρὸς οὐ-ράνιον ἔρωτα, τὸν νουν σου ἐπτέρωσας, σεαυτὸν ἀρνησάμενος' καὶ θεωρίας θείαις καὶ πράξειςιν, ἡμᾶς παιδεύεις πρὸς τελειότητα" ὅθεν τιμώμέν σε, ὡς σοφὸν διδάσκαλον, καὶ ὁδηγόν, τὴν ἀγίαν μνήμην σου, πανηγυρίζοντες.

Πάτερ Ἰσαάκ θεόσοφε, τῇ εὐδοκίᾳ Θεοῦ, Ἱεράρχης θεόληπτος, καὶ ποιμὴν καὶ πρόεδρος, Νινευτὶ ἐχρμάτισας, καὶ ἐνταλμάτων νόμου τῆς χάριτος, πάσι τὴν καθυπέδειξας, παιδεύων ἅπαντας, τῷ σω υποδείγματι, εἰκὴν πιστῶς, σωτηρίοις ρήμασι τοῦ Παντοκράτορος .

Πάτερ Ἰσαάκ αἰδίμει, τὴν ἐν ἐρήμῳ ζωὴν, δι' ἧς ὠφθῆς ἰσάγγελος, καὶ Θεὸν ἐδόξασας, τὴ συντόνω ἀσκήσει σου καλῶς τελέσας πρὸς υπερκόσμιον , λήξιν ἀνήλθες καὶ ἀδιαδοχὸν ὅθεν ἰκέτευε, πάντοτε δεόμεθα, ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν εορταζόντων σου, μνήμην τὴν πάμφωτον.

Δόξα ἦχος; πλ. δ'

Τῷ φόβῳ τοῦ κρείττονος, ρυθμίζων τὴν ζωὴν , τῶν φθειρομένων τὰς ιδέας , ἐκ τῆς ψυχῆς ἐξήλειψας ὅσιε δι' ἡσυχίας γὰρ πολλῆς, καὶ ἐγκρατείας καὶ νήψεως, ἐν τῷ νοί τὴν εἰκόνα, τῆς ἀσκητικῆς πολιτείας, διέγραψας καὶ ἐκ τοῦ πλούτου τῆς καρδίας σου, πάσι παρέχεις , σωτηριώδη διδάγματα. Καὶ νῦν Ἰσαάκ πατὴρ ἡμῶν τῷ Τρισηλίῳ φωτί [παροιστάμενος, λύτρωσαι ἡμῶν παθῶν ζοφώσεως.

Καὶ νυν

Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαί...

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Οσίου ἡ γ' καὶ ἡ ς' Ὡδή.

Ἀπόστολον καὶ Ευαγγέλιον τοῦ Οσίου Σάββα.

Κοινωνικόν

εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ...

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις ησυχίας θειος κανών* χαίροις Μοναζόντων ό διδάσκαλος ό σοφός* χαίροις ό παρέχων, τά πρόσ φορα έκάστω, τής χάριτος τω λόγω, Ισαάκ "Όσιε.

Δίστιχον.

Ισαάκ θεόσοφε, δέξαι ύμνον, "Όν σοι ό άσοφος Γεράσιμος πλέκει.

Βίος του Οσίου πατρός ημών Ισαάκ του Σύρου

Ευλόγησον Πάτερ.

Ο όσιος πατήρ ημών Ισαάκ, ο μέγας και θαυμαστός στην αρετή, ο ουρανοπολίτης αυτός άνθρωπος και επίγειος άγγελος, του θαυμάσιου εκείνου Αβραάμ όχι υιός, αλλά γνήσιος απόγονος, υπήρχε το μεν γένος Σύρος, γεννήθηκε δε κατά άλλους στην Νινευή πόλιν της Μεσοποταμίας, κατ' άλλους γεννήθηκε και ανατράφηκε και μεγάλωσε σε κάποια κωμόπολη, όχι μακριά της Εδέσσης, πόλεως της Συρίας.

Ποίοι υπήρξαν οι γονείς τούτου του μακαρίου πατρός και ποίας καταστάσεως άνθρωποι ήσαν και πώς λεγόντουσαν, είναι άγνωστο.

Γνωρίζομε όμως, ότι ο θείος ούτος πατήρ στην ακμή της ηλικίας του απαρνήθηκε τον κόσμο και τα εν τω κόσμο απήλθε μετά του αυτάδελφού του σε κοινόβιο, στα μέρη εκείνα του αγίου μάρτυρος Ματθαίου καλούμενο, οπού και άλλοι πολλοί τότε ασκούσαν την εν σώματι Αγγελική πολιτεία.

Αφού ντύθηκε το αγγελικό σχήμα και τον τρόπον και τον βίον και γυμνάστηκε στους ασκητικούς αγώνας και πόνους και κορέστηκε εκ του γάλακτος της πρακτικής αρετής και αφού με ικανό τρόπο κατεκοίμησε τα άταχτα της σάρκας πάθη και την σάρκα καθυπέταξε στο πνεύματι, πεθύμησε την στερεά της βαθυτέρας θεωρίας του πνεύματος τροφή.

Και αμέσως έφυγε από το κοινόβιο και από όλη εκείνη της ιερά αδελφότητα και δρομαίος ήλθε ως διψασμένο ελάφι στις πηγές των υδάτων σε ερημικό τόπον, μακριά του κόσμου και της συναναστροφής των πολλών, κατοίκησε εντός μεμονωμένου κελιού, μόνος μόνω τω Θεώ και τω εαυτού πνεύματι ασχολούμενος.

Ο δε αυτάδελφος, όταν ανέλαβε την ηγουμενία του κοινοβίου, έγγραφε επανειλημμένως προς αυτόν και τον παρακαλούσε δεόμενος, να επανέλθει στην πρώτη αυτού μετάνοια, άλλ' ο θείος Ισαάκ γλυκαθείς τη γλυκύτητα της θεωρίας του πνεύματος και της μελέτης των θείων εννοιών και της νοεράς προσευχής, παντελώς δεν πρόσεχε στου αδελφού τις παρακλήσεις, ουδέ συγκατατέθηκε ν' αφήσει το της ησυχίας αμέριμνο και ατάραχο. Και αφού οι παρακλήσεις δεν μπόρεσαν να κατορθώσουν την επιστροφή του, θεία αποκάλυψις προσκάλεσε αυτών άνωθεν στην αρχιερατική επιστασία των Νινευιτών εκκλησίας. Και εάν ένας τον αδελφών αυτού, εφάνη παρήκοος πρότερον, ύστερον όμως στην θεία φωνή υπέκυψε τον αυχένα μετά ταπεινώσεως. Αφήνει λοιπόν την έρημο και ησυχία ο φιλήρημος και φιλήσυχος Ισαάκ και της μεγαλουπόλεως Νινευή προχειρίζεται επίσκοπος.

Δεν έπρεπε βέβαια ο λύχνος να βρίσκεται υπό τον ερημικό μόδιο κρυμμένος, αλλά να τεθεί επί την ποιμαντική λυχνία, για να διαυγάσει στους μακράν της ερήμου ευρισκομένους της διδασκαλίας και αρετής το φως αλλά αυτό λίγο διήρκεσε, και τόσο, ώστε μόλις ανέτειλε και φάνηκε το φως στον ορίζοντα της εκκλησίας, και πάλιν έδυσε και κρύφτηκε καθότι ο όσιος ούτος πατήρ έπαθε ο,τι και ο θείος Γρηγόριος ο θεολόγος, ο οποίος όταν ψηφίστηκε επίσκοπος Σασίμων, αμέσως αναχώρησε από εκεί. Αίτια δε της αμέσως από την επισκοπική θέση αναχωρήσεις του πατρός Ισαάκ υπήρξε το εξής περιστατικό.

Όταν χειροτονήθηκε ο όσιος και κάθισε στο επισκοπικό οίκημα, παρέστησαν ενώπιον του δύο χριστιανοί, ο ένας ήταν δανειστής, ο άλλος οφειλέτης" και ο μεν δανειστής απαιτούσε το δάνειο, ο

δε οφειλέτης ομολογούσε το χρέος, άλλα μη έχων προς το παρόν τα χρήματα ζήτησε μερικές ημέρες προθεσμία αλλά ο άσπλαχνος εκείνος δανειστής, είπε ότι εάν δεν μου αποδώσει, σήμερα αυτός το δάνειο, εγώ εξάπαντος παραδίδω αυτόν στον κριτή. Ο δε όσιος πατήρ Ισαάκ λέγει προς αυτόν, τέκνον, εάν για την εντολή του Ευαγγελίου οφείλεις και τα δια της βίας παρά σου αφαιρεθέντα πράγματα να μη ζητείς, πόσο μάλλον δεν πρέπει να υπομένεις λίγες μέρες ημέρας αυτόν ο οποίος σε παρακαλεί; Ο δε ανελεήμων εκείνος δανειστής, άφες, πάτερ, ήδη το ευαγγέλιον, είπε με αυθάδεια και αναχώρησε από εκεί. Μόλις άκουσε αυτά ο όσιος Ισαάκ, είπε στον εαυτό του εάν αυτοί δεν υπακούν στα προστάγματα του ιερού ευαγγελίου, τι λοιπόν εγώ ήλθα εδώ να πράξω; Αυτά είπε, και ευθύς αναχώρησε πάλιν στην έρημο, και ήλθε και κατοίκησε στο πρώτον του κελίον, οπου μέχρι θανάτου ανδρείως και καρτερικός υπέμεινε.

Ποιους δε αγώνας ανέλαβε ο μακάριος ούτος πατήρ κατά των δαιμόνων και της σαρκός, και ποιός υπήρξε κατά την πρακτική και θεωρητική αρετή, και σε πόση ψυχής τελειότητα έφθασε, και ποια χαρίσματα αξιώθηκε στο βίο όσο ζούσε επί της γης, όλα αυτά είναι περιττό να διηγηθεί κάποιος" Καθόσον ευκόλως εννοούνται από τα ίδια λόγια που περιέχει το παρόν βιβλίο.

Από όσα μπορούν να γίνουν φανερά ότι όσα έγραψε ο θεός ούτος πατήρ, πρώτον κατόρθωσε αυτά ο ίδιος γιατί στον εικοστό έκτον λόγον λέγει, *«εν πολλώ καιρώ πειραζόμενος από τα δεξιά και από τα αριστερά και εαυτόν δοκιμάσας εν τοις δυσί τρόποις τούτοις πολλάκις, και δεξάμενος εκ του εναντίου πληγάς αναρίθμητους, και αξιωθείς μεγάλων αντιλήψεων κρυπτώς, εκομισάμην εαυτω πείραν εκ των μακρών χρόνων των ετών, και εν δοκιμασία και Θεού χάριτι ταύτα εμαθον»*" στον δέκατο πέμπτο λόγο λέγει, *«ταύτα έγραψα προς ανάμνησιν εμήν, και παντός έντυχάνοντος τώδε τω συγγράμματι, καθώς κατείληφα από τε της θεωρίας των γραφών, και των αληθινών στομάτων, και μικρόν απ' αυτής της πείρας»*" αλλά και όσης χάριτος αξιώθηκε παρά Θεού δεν δυνήθηκε να παρασιώπηση, και σε πολλούς άλλους λόγους αμυδρώς, μάλιστα στον τριακοστό όγδοο φανερώς διακηρύττει λέγων, *«πολλάκις οτε ταύτα έγγραφων, υπελείποντό μου οι δάκτυλοι επί τον χάρτη, και ούχ υπέφεραν κατέναντι της ηδονής, της εμπιπτούσης εν τη καρδιά μου, και τας αισθήσεις κατασιγαζούσης»*. Κατά τούτο πρέπει να θαυμάσει κάποιος την αρετή του θείου πατρός, ότι ενώ ευρίσκετο μακράν των ανθρώπων, κατεφλέγετο υπό της προς αυτούς αγάπης, καθώς ο ίδιος περί εαυτού διαμαρτυρόμενος, στον αυτόν λόγον λέγει, *«διότι γεγονός μωρός, ούχ' υπομένω φυλάξει το μυστήριον εν σιωπή, αλλά γίνομαι άφρων για την των αδελφών ωφελείαν διότι αυτή εστίν ή αγάπη ή αληθινή, ήτις ου δύναται υπόμεινε εν τινι μυστήριον εκ των αγαπητών αυτής»*" για αυτό στην έρημο ευρισκόμενος, πότιζε αφθόνως δια του ζωηρούνάματος της διδασκαλίας του τας ψυχάς των αδελφών.

Έζησε ο άγιος ούτος, αρχομένης της εβδόμης από κτίσεως κόσμου χιλιάδος, το οποίο εξάγεται από κάποιο χωρίου του τριακοστού τρίτου λόγου, όπου περί των δαιμόνων λέγει ούτως, *«εξ εναντίας γαρ τούτων (των δαιμόνων), των εχόντων εξακισχιλίους χρόνους εισφέρεις εαυτόν δογματίσει»* από αυτό γίνεται φανερό, ότι όταν τον λόγο έγραφε, υπήρχε ήδη τελειωμένο το από κτίσεως κόσμου εξακισχιλιοστόν έτος.

Βιβλιογραφία. Ασκητικοί λόγοι . Αββάς Ισαάκ του Σύρου.
Εκδόσεις ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ.

<http://misha.pblogs.gr/tags/isaac-the-syrian.html>